

přísluší proti jiné osobě, dlužníkovi, pohledávka, která může býti vymáhána ze jmění dlužníkovy. Že by výše její musila býti již známa, zákon nevyžaduje. Exekuce hrozí, je-li objektivně nebezpečí, že bude zavedena, a ví-li dlužník o tomto nebezpečí. Jest tedy úplně lhostejno, zdali nebezpečí to hrozí bezprostředně, či závisí-li zahájení exekuce teprve na provedení sporu o výši nároku. Nezáleží také na tom, zda jde o nárok povahy obligační, či věcné či o nárok ze zákona. Neboť tendence zákona, chrániti veškeré věřitele před mařením exekuce, nepřipouští vyloučení jednotlivých skupin věřitelů vzhledem k právnímu důvodu jejich pohledávek. Namítá-li zmateční stížnost dále, že tu není skutkové podstaty ani po stránce subjektivní, jelikož stěžovatel, byv si vědom toho, že jednal v sebeobraně, neočekával, že poškozený bude moci proti němu činiti důvodné nároky na náhradu škody z poškození na těle, tím méně pak očekával, že tento nárok přesáhne značnou částku, takže nemohl ani tušiti, že by postoupením nemovitosti mohlo býti uspokojení nároku toho zmařeno nebo stíženo, zvláště když po postoupení zůstaly ještě postačitelné prostředky, by uspokojil oprávněný nárok K-ův, odpovídající jeho zranění, neprovádí tím zákonu hovícím způsobem hmotněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., nevycházejíc v rozporu se zásadou Šu 288 čís. 3 tr. ř. ze zjištění rozsudkového, že obžalovaný dopustil se žalobního činu v úmyslu, by tím uspokojení nároku K-ova zmařil. Ke skutkové povaze přečinu podle Šu 1 zákona o maření exekuce se také nevyžaduje po stránce subjektivní, by stěžovateli byla výše pohledávky věřitelovy známa. Okolnost ta by mohla ovšem míti význam pro řešení otázky, zdali pachatel zamýšlel škodu v určité výši, zda si byl vědom výše škody, která z jeho jednání nastane. Než otázka ta jest pro rozhodnutí, zdali čin dlužno podřaditi skutkové podstatě přečinu Šu 1 zák. o maření exekuce nerozhodnou, jelikož výše škody jest toliko objektivní známkou skutkové povahy tohoto přečinu, a stačí, jak shora doličeno, úmysl, zmařiti určitý způsob exekuce.

Čís. 1869.

Spolupachatelství při zločinu veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák.
**Je-li činnost jednoho spolupachatele s činností druhých spjata po-
 jítkem záměrnosti, takže u všech jde o vědomé, týmž zlým úmyslem
 nesené spolupůsobení při témže násilném a výhružném jednání, zodpo-
 vídá spolupachatel nejen za celkový čin, nýbrž i za jednotlivé počiny
 svých společníků.**

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 476/24).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. září 1923, pokud jím byl obžalovaný Karel T. uznán vinným přestupkem §§ů 312 a 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžaloba spatřovala zločin podle § 81 tr. zák. obžalovanému Karlu T-ovi za vinu kladený, v tom, že dne 1. listopadu 1922 v D. se spolu-

žalovaným Josefem H-ou, Jaroslavem K-em a Rudolfem R-em nebezpečně ohrožovali obklopením a hrozením zařatými pěstmi, deštníky a holemi službu konajícího strážníka H-a a proti němu skutečného násilí použili, by mu v pronásledování Rudolfa S-a překáželi. Nálezací soud uznal obžalovaného Karla T-a vinným jen přestupkem podle §§ 312 a 314 tr. zák., spáchanými tím, že dne 11. listopadu 1922 v D. službu konajícího strážníka H-a, tudíž osobu v §u 68 tr. zák. jmenovanou skutkem urazil, hroziv mu zařatými pěstmi, a dále, že se vměšoval do jeho služebního výkonu. Tento výrok napadá zmateční stížnost státního zastupitelství důvody zmatečnosti čís. 5 a 10 §u 281 tr. ř. a nelze jí upřít oprávnění již s hlediska tohoto důvodu.

Rozsudek zjišťuje mezi jiným, že strážník H. po předchozím výstupu s obžalovanými spěchal civilnímu strážníkovi S-ovi na pomoc, by zatkl prchajícího S-a, kterého S. chtěl odvésti, že však byl v Křížové ulici ostatními výtržníky obklopen, při čemž tiho naň útočili holemi, deštníky a zařatými pěstmi, že mezi výtržníky těmi byl obžalovaný T., který proti H-ovi útočil zařatými pěstmi, a že se mu postavil do cesty, by mu zabránil pomoci strážníkovi S-ovi při pronásledování S-a. Vzhledem k těmto zjištěním, jakož i vzhledem ku předchozímu společnému a v rozsudku blíže vyličenému vystupování výtržníků, mezi nimiž byl též obžalovaný T., dlužno po stránce právní zdůrazniti, že na závadnou činnost obžalovaného a oněch výtržníků, kteří s ním strážníka H-a obklopili a holemi a zařatými pěstmi mu vyhrožovali, dlužno pohlížeti jako na jednotnou, tudíž jako na činnost spolupachatelů, poněvadž k ní došlo z téhož podnětu a rozhodnutí, při téže příležitosti, ježto splývala časově i místně v jedno, takže nelze počiny obžalovaného T-a oceňovati neodvisle a zvláště a pořadovati jednotný čin, jenž naplňuje skutkovou povahu §u 81 tr. zák. pod dvě různé skutkové podstaty. Také úmysl, jež tento obžalovaný s ostatními výtržníky podle zjištění rozsudku sledoval, byl týž, totiž znemožniti strážníkovi H-ovi, by nepomohl strážníkovi S-ovi při pronásledování S-a. Činnost T-ova byla proto s činností druhých spoluvinníků spjata pojítkem záměrnosti, takže u všech šlo o vědomé, týmž zlým úmyslem nesené spolupůsobení při témže násilném a výhrůžném jednání. V takovém případě jsou všichni pachatelé výkonnými orgány téhož jim společného záměru, pročez zodpovídá každý z nich za společně předsevzatou činnost, jakož i za výsledek ze společné činnosti vzešlý, a je nerozhodno, zda jeden z pachatelů podnikl více než druhý a zda měl větší či menší podíl na přivodění zamýšleného výsledku. Dle toho zodpovídá spolupachatel nejen za celkový čin, nýbrž též za jednotlivé počiny svých společníků, takže ohledně těchto má se věc tak, jakoby on sám počiny ty byl předsevzal. V důsledku toho padají T-ovi k vině i ony pohrůžky holemi a deštníky, byť i sám byl takto nebyl hrozil. S tohoto hlediska jest skutková podstata zločinu podle §u 81 tr. zák. v objektivním směru naplněna a jest proto stížností dovolávaný zmatek podle čís. 10 §u 281 tr. ř. opodstatněn, byť i ne z úvah stížností uplatňovaných.

Vůči tomu netřeba se obíratí výtkami, činěnými rozsudku podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Zrušovací soud nemá však možnost naléztí ihned ve věci samé, poněvadž se jeví potřeba řešiti otázku subjektivního zavinění s naznačeného právního hlediska, to tím více, když rozsudek

podle shora vytčených zjištění úmysl obžalovaného T-a, služební výkon strážníka H-a zmařiti, zjišťuje, na druhé straně však v rozporu s tím úmysl ten prohlašuje za neprokázaný. Bylo proto rozsudek v napadené části zrušiti a věc v rozsahu zrušení vrátiti na soud první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1870.

Pojmu »věci« ve smyslu Šu 181, 183 tr. zák. odpovídají veškeré předměty hodnoty majetkové; vhodným předmětem svěřeni jsou i hotové peníze.

»Zadržením« jest chování, jímž pachatel projevuje své rozhodnutí, svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati, nýbrž stav, jímž je věc odňata mocí oprávněného, učiniti trvalým.

»Přivlastněním« si věci jest osobování si k ní práv po způsobu vlastníka.

Nový nález, vydaný v obnoveném řízení, nelze napadati zmateční stížností z důvodu, že obnova byla povolena bez zákonitých podmínek.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1925, Zm I 530/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. června 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právně mylným jest názor zmateční stížnosti, že peníze nelze pokládati za »věc« ve smyslu Šu 183 tr. zák. Odpovídají pojmu věci (statku) podle §§ 181, 183 tr. zák. veškeré předměty majetkové hodnoty. Nelze tudíž seznati, proč by z pojmu toho měly býti vylučovány hotové peníze, které přece mají také majetkovou hodnotu. Jsou tedy i peníze vhodným předmětem svěřeni podle §§ 181, 183 tr. zák. a takto zároveň i věci (statkem), ohledně níž lze stejně jako i v příčině jiných věcí zastupitelných spáchati zpronevěru a to dokonce i po jejich smísení s vlastními penězi pachatelovými. Na omylu je zmateční stížnost také, pokud namítá, že o zadržení za sebou a přivlastnění si svěřené věci lze mluvit teprve tenkrát, když pachatel, byv vyzván k vydání věci, ji nevydá ani na vyzvání ani po právoplatném rozsudku, jímž byl k vydání věci odsouzen; zmateční stížnost dovozuje, že poměr mezi obžalovanou a Václavem P-em, který ji o vrácení peněz posud ani nežádal ani nežaloval, jest rázu pouze soukromoprávního. Zadržením míní zákon takové chování, jímž pachatel projevuje své rozhodnutí, svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati, nýbrž stav, jímž je věc odňata z moci oprávněného, učiniti trvalým; přivlastnění si věci spočívá v osobování si práv po způsobu vlastníka k svěřenému statku. Rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaná, by nemusila vrátiti P-ovi svěřených jí 9000 Kč, předstírala krádež, opravňovalo nalézací soud k závěru, že obžalovaná peníze ty za sebou zadržela a si je přivlastnila, to tím spíše,